

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Győri Ítéltábla a dr. Erdélyi Ildikó ügyvéd által képviselt **felperesnek** a dr. Papp Ildikó ügyvéd által képviselt **alperes** ellen 6.600.000,- forint és járulékai megfizetése iránti perében a Vas Megyei Bíróság 2010. június 15. napján kelt 18.P.20.213/2010/12. számú ítélete ellen az alperes részéről 13. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles az alperes 15 napon belül megfizetni a felperes részére 80.000,- (Nyolcvanezer) forint másodfokú perköltséget.

A feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság ítéletében Ptk.523.§.(1) bekezdése és a Ptk.301.§.(1) bekezdése alapján kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 6.600.000,- forintot és ezen összeg után 2008. július 1. napjától a kifizetés napjáig terjedő időre a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatot, valamint 360.000,- forint perköltséget. Megállapította, hogy a felmerült 396.000,- forint feljegyzett illeték, valamint további 20.257,- forint perköltség az állam terhén marad. Ítéletének indokolásában rögzítette, hogy a peres felek között 2006. március 23-án létrejött írásba foglalt kölcsönszerződés szerint a felperes 2006. május 23-i lejáratra 6.600.000,- forint kölcsönt biztosított az alperesnek. Ezt követően a visszafizetés határidejét a felek több alkalommal írásban módosították, majd azt végül 2007. december 23. napjában határozták meg.

A megyei bíróság rögzítette, hogy a kölcsön fedezetét képezte az "A" Kft. **Helység 1**, ... utcai telephelye az ott levő gépekkel együtt, valamint az alperes ½ illetőségű tulajdonát képező **Helység 1**, ...szám alatti családi házas ingatlan. A kölcsönt a módosított határidőre az alperes nem fizette vissza, a felperes 2008. május 19-ei felhívására adott 2008. május 27-ei válaszlevelében tartozását elismerte, annak teljesítésére egy havi haladékot kért.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes feljelentése folytán csalás büntette miatt indult büntető eljárást a Dombóvári Városi Ügyészség a 2009. október 8-i határozatával megszüntette. A határozat ellen a felperes által előterjesztett panaszt a Tolna Megyei Főügyészség Mf.B.1592/2008/5-1. számú határozatával elutasította.

A megyei bíróság a felperes által csatolt 9 darab kézzel írt, a kölcsön tényét, összegét és fizetési határidejét igazoló okirat, valamint az alperes 2008. május 27-én kelt tartozáselismerő nyilatkozata alapján bizonyítottanak látta, hogy a kölcsönszerződés a felperesi kereseti kérelemben írtaknak megfelelően létrejött. Rámutatott, hogy a felperes az általa csatolt bankszámla kivonatokkal igazolta azt is, a kölcsönnyújtás időpontjában a szerződés szerinti pénzösszeg rendelkezésére állt. Megállapította, hogy a felperes által hivatkozott szerződés és annak módosításai a 2006. július 23-án és a 2007. március 20-án kelt okiratokon kívül teljes bizonyító erejű magánokiratnak minősülnek a Pp.196.§.(1) bekezdés b./ pontjában írtakra figyelemmel.

Alaptalannak találta az alperes védekezését, mely szerint a perbeli kölcsönszerződés a Ptk.202.§ -ába ütköző uzsorás szerződés. Kifejtette: az elsőfokú eljárás során az alperes nem bizonyította, hogy a felperes a másik fél helyzetének kihasználásával feltűnően aránytalan előnyt kötött volna ki, mint ahogy azt sem, hogy a kölcsönadott összeg - az írásba foglalt szerződéstől eltérően - ténylegesen 5.000.000,- forint lett volna. Hangsúlyozta, hogy a büntető eljárás során az alperes maga is elismerte, hogy a felperes őt sem telefonon, sem személyesen nem fenyegette meg, az egyes szerződésmódosítások alkalmával mindig önként jelent meg a felperes lakásán. Rámutatott, hogy az ügyvéd által szerkesztett, az alperes által aláírt 2008. május 27-i tartozás elismerésben írtakkal szemben az alperesnek kellett a perben bizonyítania, hogy tartozása nem áll fenn, illetőleg azt megfizette a felperes számára. Az elsőfokú bíróság **"B"** tanúvallomását életszerűtlennek, a józan ésszel ellentétesnek értékelte abban a részében, mely szerint ha az alperes vagy a tanú által fizetett összeg egy-egy alkalommal nem érte el az 5.000.000,- forintot, azt a felperes értelmezésében úgy kellett tekinteni, mintha teljesítésre egyáltalán nem került volna sor.

A megyei bíróság rámutatott: sem **"C"**, sem **"D"**, sem az alperes gyermeke, ifj. alperes neve tanúvallomása alapján az nem állapítható meg, hogy az alperes a fennálló tartozásból bármely összeget megfizetett volna.

Az elfogulatlanak nem tekinthető **"E"**-né és **"E"** a büntető eljárás során felvett tanúvallomásából, valamint **"F"** tanúvallomásából az következik, hogy az alperes illetve **"B"** a tartozást nem fizette meg.

A büntető eljárás során beszerzett igazságügyi írás- és okmányszakértői szakvéleményben foglaltakra, valamint **"G"** tanúvallomására figyelemmel nem fogadta el az alperes azon védekezését, mely szerint a 2007. augusztus 23-án kelt okiratra kézzel rávezetett ceruzával írt feljegyzés az alperes teljesítésének tényét támasztja alá.

A megyei bíróság a perköltségről a Pp.78.§.(1) bekezdés alapján határozott.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását, a felperes keresetének elutasítását kérte.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget a híváslisták beszerzésére vonatkozó bizonyítási indítványának. Álláspontja szerint a megyei bíróság téves jogi

következtetésre jutott, amikor azt állapította meg, hogy a felperes és az alperes között létrejött szerződés nem uzsorás. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság nem kellő súllyal értékelte, hogy a felperes által hivatkozott, a perben csatolt szerződések, a felek egyező előadása alapján mindössze egy példányban készültek és azok mindvégig a felperes birtokában voltak. Hivatkozott arra, hogy a szerződés uzsorás jellegét támasztja alá "C" tanúvallomása. "D", alperes neve, "C", "B", valamint ifj. alperes neve tanúvallomásai azt támasztják alá, hogy a felvett kölcsön összege hiánytalanul megfizetésre került az alperes részéről. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság "G" kirívóan életszerűtlen tanúvallomását fogadta el a 2007. augusztus 23-án kelt okiratra vezetett feljegyzéssel kapcsolatban. Vitatta, hogy a 2008. május 27-én kelt válaszlevél tartozás-elismerésként lenne értékelhető.

Rámutatott, hogy a büntető eljárás során a felperes többször is ellentmondásba keveredett a legelső kölcsönszerződés keltét, az egyes szerződések példányszámát és szerződéskötési helyét illetően, ezzel pedig a felperes szavahihetősége megdőlt. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a büntető eljárás során keletkezett iratokat nem vonta a bizonyítékok mérlegelésének körébe és így téves tényállást állapított meg. Kérte, hogy az ítélőtábla keresse meg a dombóvári és a **Helység 2-i** Rendőrkapitányságokat annak közlése iránt, folyik-e vagy folyt-e a felperes ellen büntető eljárás uzsora bűncselekmény miatt.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes perköltségben való marasztalását kérte. Álláspontja szerint a megyei bíróság a bizonyítékokat helyesen értékelve helytálló tényállást állapított meg, melynek során figyelemmel volt a büntető eljárás során keletkezett és a peres eljárásban beszerzett okiratokra is. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy az alperes nem bizonyította a felvett kölcsön visszafizetésének tényét.

Hangsúlyozta: az alperes előadása ismeretében életszerűtlen az, hogy az alperes olyan időpontban ajánlotta a felperest "C" figyelmébe lehetséges hitelezőként, amikor saját előadása szerint is már tisztában volt azzal, hogy a felperessel uzsorás szerződést kötött. Előadta, hogy a felperes és családtagjai ellen nem volt és jelenleg sincs büntető eljárás folyamatban. A híváslista beszerzésével kapcsolatos alperesi előadással szemben hivatkozott arra, hogy az elsőfokú eljárás során maga az alperes nyilatkozott úgy, hogy "F"-el telefonos kapcsolatban állt.

A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos:

Az elsőfokú bíróság a szükséges és egyben elégséges bizonyítási eljárást lefolytatva a bizonyítékokat okszerűen, a Pp.206.§.(1) bekezdésének megfelelően mérlegelve helyes tényállást állapított meg és az abból levont jogi következtetése is helytálló.

A fellebbezésben írtakra figyelemmel az ítélőtábla elsődlegesen azt vizsgálta, mennyiben foghat helyt az alperes előadása az elsőfokú eljárásban álláspontja szerint beszerezni elmulasztott híváslistával kapcsolatban, illetőleg mennyiben megalapozott a rendőrkapitányságok megkeresésére vonatkozó bizonyítási indítvány.

Az elsőfokú bíróság a 2010. április 13-i tárgyaláson (6. szám jegyzőkönyv) és a 2010. május 11-i tárgyaláson (9. sorszám alatti jegyzőkönyv) a Pp.3.§.(3) bekezdésében írtaknak

megfelelően tájékoztatta a peres feleket a rájuk háruló bizonyítási teherről, figyelmeztetve őket a Pp.141.§.(2) és (6) bekezdésében foglaltakra. E tájékoztatást követően a kioktatás ismeretében nyilatkozott úgy a 2010. június 15-i tárgyaláson (12.számú tárgyalási jegyzőkönyv) az alperes a tárgyalás berekesztését megelőzően úgy, hogy további bizonyítási indítványa nincs.

A Pp.235.§.(1) bekezdése szerint a fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására akkor kerülhet sor, ha az új tény vagy az új bizonyíték az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására feltéve, hogy az - elbírálása esetén - reá kedvezőbb határozatot eredményezett volna. Amennyiben az elsőfokú bíróság a Pp.141.§.(2) és (6) bekezdéseinek jogszerű alkalmazásával hozott elsőfokú ítéletet, a bejelenteni elmulasztott tényeket és bizonyítékokat a fellebbezési eljárásban sem lehet figyelembe venni (BDT 2000.177.).

Az elsőfokú eljárás során az alperes a híváslista beszerzését nem indítványozta, az elsőfokú eljárás berekesztését megelőzően úgy nyilatkozott, hogy további bizonyítási indítványa nincs, konkrét bizonyítási indítványt e vonatkozásban egyébként maga a fellebbezés sem tartalmaz, így az elsőfokú bíróság részéről ezzel kapcsolatban eljárási szabálysértés nem állapítható meg. Az ítélőtábla hangsúlyozza, hogy az ezzel kapcsolatos alperesi előadás - amennyiben az bizonyítási indítványként lenne értékelhető - a Pp.235.§.(1) bekezdésében foglalt, már ismertetett törvényi szabályozás szerint a másodfokú eljárásban nem foghat helyt.

A másodfokú eljárás során 4. sorszám alatt előterjesztett beadványában az alperes a dombóvári és **Helység 2-i Rendőrkapitányságok** megkeresését indítványozta. E bizonyítási indítvány ugyancsak a Pp.235.§.(1) bekezdésébe ütközik. Megjegyzi az ítélőtábla, hogy ha a felperes ellen indult volna büntető eljárás - hangsúlyozza, hogy fellebbezési ellenkérelem szerint ilyenre nem került sor - az csak abban az esetben lenne a jelen per eldöntése szempontjából releváns, ha abban az alperes sértettként szerepelne. Nyilvánvaló az is, hogy ez esetben a büntető eljárásról az alperesnek tudomással kellene bírnia. A perben nem álló személy terhére elkövetett bűncselekmény alapos gyanúja miatt indult nyomozás nem hozható összefüggésbe az alperest terhelő tartozással.

Az alperes fellebbezésében alaptalanul hivatkozott arra, hogy a felperes a büntető eljárás során a kölcsönnyújtás időpontját, helyszínét és a szerződések példányszámát illetően egymásnak ellentmondásos nyilatkozatokat tett. A büntető eljárás során a felperes azt adta elő, több alkalommal adott kölcsön az alperesnek és **"B"**nek, az utolsó kölcsönnyújtásra az általa a büntető eljárás során csatolt iratok szerinti időpontban került sor (nyomozati iratok 177. és 178. lap). A felperes az alperessel, valamint **"B"**-vel történő szembesítés során változatlanul azt az előadását tartotta fenn, hogy a 6.600.000,- forintos alperesi tartozás az általa korábban már becsatolt szerződések közül a legkorábbi dátumú szerint áll fenn. A szembesítés során a felperes az alperessel és **"B"**vel egyezően nyilatkozott arra nézve, hogy a szerződések egy példányban készültek.

Tévesen hivatkozott arra az alperes, hogy az elsőfokú bíróság a tényállás megállapításakor nem vonta a bizonyítékok mérlegelési körébe a büntető eljárás során keletkezett okiratokat. Az elsőfokú ítélet kifejezetten hivatkozik az alperes büntető eljárás során tett vallomására, **"B"** büntető eljárás során tett tanúvallomására, a büntető eljárásban

beszerzett szakértői véleményre. A megyei bíróság "C" tanúvallomásával kapcsolatban mind a tanú érdekelttségét, mind vallomásának tartalmát is helyesen, okszerűen értékelte.

Alaptalanul hivatkozott fellebbezésében az alperes arra, hogy a 2008. május 27-i levél nem tekinthető tartozás elismerésnek. A fél nyilatkozatához a Ptk.242.§.(1) bekezdése szerinti következmények akkor fűződnek, ha a tartozás elismerése magyarázatot nem igénylő módon, kifejezetten és félreérthetetlenül történik. A 2008. május 28-i levél a 2008. május 19-i fizetési felszólításra adott válasz volt. A fizetési felszólításban a felperes mind a tartozás összegét, mind annak jogcímét, mind lejáratát egyértelműen megjelölte. Az erre adott válaszelevélben az alperes sem a kölcsönszerződés létrejöttének tényét, sem a tartozás összegét, esedékességét nem vitatta, hanem úgy nyilatkozott: „anyagi lehetőségünknek megfelelően ügyfelével szemben fennálló tartozást rendezni kívánjuk. Erre "H" úrral telefonon történt egyeztetés alapján egy hónapos határidőt kérünk". A megyei bíróság helytállóan értékelte az alperes terhére azt a körülményt, hogy a levelet ügyvéd szerkesztette.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy mind a tartozás elismerés, mind a felperes által csatolt szerződés és annak módosításai kétséget kizáróan alátámasztják a kölcsönnyújtás tényét,összecszerűségét és annak esedékességét. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása mindössze annyiban szorul pontosításra, hogy a felperes által csatolt iratok közül nem csupán a 2006. július 23-án és a 2007. március 20-án kelt okiratok nem minősülnek teljes bizonyító erejű magánokiratnak (e két okiraton a tanúk lakcíme nem szerepel - Pp.196.§.(1) bekezdés b./ pont) hanem a 2006. március 23-i kölcsönszerződés sem teljes bizonyító erejű magánokirat, mert annak a büntető eljárás során csatolt eredeti példányán mindössze a felperes, az alperes és - ugyancsak kölcsönfelvevőként - "B" aláírása szerepel.

Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a tanúvallomások alapján az alperes nem bizonyította a kölcsön visszafizetését. Az ítéletábra kiemeli, hogy az alperes fellebbezésében maga is úgy nyilatkozott, az általa hivatkozott tanúk vallomásaiból az nem állapítható meg, hogy milyen összeg került volna átadásra a felperesnek.

Mindezekre tekintettel a fellebbezésben előadottak az elsőfokú ítélet megváltoztatására nem nyújtanak kellő alapot, ezért az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§.(2) bekezdés alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban pervesztes alperes köteles a felperes perköltségének megfizetésére a Pp.239.§. és a Pp.78.§.(1) bekezdés alapján. Az ügyvédi költség áfát is magában foglaló összegéről a kifejtett ügyvédi tevékenység mérlegelésével az ítéletábra a 32/2003.(VIII.22.) IM. rendelet 3.§.(1), (2), (5) és (6) bekezdései alapján rendelkezett. A feljegyzett fellebbezési illetéket az alperes személyes költségmentessége folytán a Pp.78.§.(1) bekezdésében és a 6/1986.(VI.26.) IM. rendelet 13.§.(1) bekezdésében és 14. §-ában írtakra figyelemmel az állam viseli.

Győr, 2011. évi március hó 10. napján

Dr. Ábrahám Éva sk.
a tanács elnöke

. Szalay Róbert sk. . Vass Mária sk.
előadó bíró

bíró